

T.C.
ADALET BAKANLIĞI
İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı

AVRUPA İNSAN HAKLARI
MAHKEMESİ KARARLARI BÜLTENİ

(Seçme Kararlar)

Nisan - Mayıs 2025

Sayı 42

İçindekiler

KÖTÜ MUAMELE YASAĞI.....	2
ADİL YARGILANMA HAKKI.....	6
ÖZEL VE AİLE HAYATINA SAYGI HAKKI	12
İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ	14
MÜLKİYET HAKKI.....	19
EĞİTİM HAKKI.....	21

© Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Kararları Bülteni (Seçme Kararlar), Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından bilgilendirme amacıyla hazırlanmış olup herhangi bir bağlayıcılığı bulunmamaktadır.

1

KÖTÜ MUAMELE YASAĞI

1. Gözütok / Türkiye¹ Kararı

Öz: Başvuru başvuranın ceza infaz kurumunda tutulmaktayken sevk edildiği hastanede kelepçeli muayene edildiği iddiaları ve COVID-19 bağlamında tutulduğu karantina koğuşunun koşullarına ilişkindir. AİHM yaptığı incelemede oybirliğiyle başvurunun açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle kabul edilemez olduğuna karar vermiştir.

Başvuran, Fetullahçı Terör Örgütü/Paralel Devlet Yapılanması (FETÖ/PDY) silahlı terör örgütü üyeliğinden mahkûm edilmiştir. Başvuruya konu olaylar sırasında başvuran Kocaeli T Tipi Cezaevi'nde bulunmaktadır.

26 Ağustos 2020 ve 1 Eylül 2020 tarihlerinde başvuran Kocaeli Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne ("Kocaeli Üniversitesi Hastanesi") sevk edilmiş ve ceza infaz kurumuna döndüğünde "karantina koğuşu" olarak belirlenen bir koğuşa yerleştirilmiştir.

18 Eylül 2020 tarihinde başvuran, Kocaeli İnfaz Hâkimliği'ne karantina koğuşunun koşullarının sağlığını ve fiziksel refahını riske attığından bahisle şikâyetçi olmuştur. Başvuran şikâyetlerinde koğuşun kalabalık olduğunu, mahkûmlardan birinin koğuşta sigara içtiğini ve idarenin diğer kişileri COVID-19 testi yapmadan veya test sonuçlarını beklemeden koğuşa yerleştirdiğini, hastaneye nakil işlemlerinin hijyen ve fiziksel mesafe kurallarına aykırı olduğunu ve Kocaeli Üniversitesi Hastanesi'nde kendisini muayene eden doktorun kelepçelerinin çıkarılmasını talep etmediğini belirtmiştir.

Başvuran 5 Ekim 2020'de bir kez daha hastaneye götürülmüş ve döndüğünde başka bir karantina koğuşuna yerleştirilmiştir.

12 Ekim 2020 tarihinde Kocaeli İnfaz Hâkimliği başvuranın şikâyetini reddetmiş ve bu karara karşı yapılan itiraz da Kocaeli Ağır Ceza Mahkemesi tarafından reddedilmiştir.

Başvuran Anayasa Mahkemesine (AYM) bireysel başvuruda bulunmuş ve infaz hâkimliğine sunduğu şikâyetlerle aynı şikâyetleri dile getirmiştir. 5 Şubat 2021 tarihinde AYM, başvuranın şikâyetlerini açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle reddetmiştir.

Başvuran, AİHM başvurusunda Sözleşme'nin 2., 3. ve 18. maddeleri uyarınca, hastaneden döndükten sonra yerleştirildiği karantina koğuşunun koşullarından şikâyetçi olmuş ve doktorun kelepçelerini çıkarmadan kendisini muayene ettiğini iddia etmiştir.

¹ Gözütok / Türkiye Kararı, no. 41412/21, 18 Mart 2025. <https://hudoc.echr.coe.int/tur?i=001-242839>

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin (Mahkeme) Değerlendirmesi

AIHM, tıbbi muayene sırasında kelepçelenme iddiasına ilişkin olarak, başvuranın sivil bir hastanede kelepçe ile tutulmasına iç hukuk kapsamında izin verildiğini, mevcut başvuruda kelepçelemenin başvuran üzerinde herhangi bir fiziksel veya zihinsel etkisi olduğunu, onu küçük düşürmeyi veya aşağılamayı amaçladığı sonucuna varılmasına yol açacak bir husus bulunmadığını, kayıtlara göre başvuranın kaçma riski bulunan bir mahkûm olarak sınıflandırıldığını ve bu değerlendirmenin söz konusu güvenlik tedbiri için yeterli gerekçe sağladığını tespit etmiş ve başvuranın söz konusu şikâyetinin açıkça dayanaktan yoksun olduğuna karar vermiştir.

AIHM COVID-19 bağlamında karantina koşullarına ilişkin olarak ise, başvuranın toplam kırk dört gün boyunca karantinada tutulduğunu ve ceza infaz kurumunda tutulduğu süreçte COVID-19 hastalığına yakalanmadığını tespit ederek, başvuranın karantina koşullarına yerleştirilmesinin Sağlık Bakanlığı Eylem Planı ile uyumlu olduğunu, alınan tedbirlerin DSÖ ve CPT tarafından belirlenen ilkelere uygun olduğunu ve virüsün yayılmasını önlemek ve sınırlandırmak için ise yeterli ve orantılı olduğunu tespit etmiştir.

Mahkeme mevcut başvuruda karantina döneminin süresi ve başvuranın sağlık durumuna ilişkin herhangi bir tıbbi rapor bulunmamasını göz önüne alarak ne başvuranın karantina koşullarına yerleştirilmesinin, ne karantina koşullarının ne de başvuranın hastaneye nakli sırasındaki koşulların, Sözleşme'nin 3. maddesi anlamında aşağılayıcı muamele anlamına gelecek şekilde endişe ve korkuya neden olmadığı sonucuna varmıştır.

AIHM sonuç olarak açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle ve oybirliğiyle başvurunun kabul edilemez olduğuna karar vermiştir.

2. *Avcı / Türkiye² Kararı*

Öz: *Başvuru, başvuranın, yaş ve engellilik durumuna rağmen 5 gün boyunca hücrede tutulması nedeniyle insanlık dışı ve aşağılayıcı muamele yasağının ihlâl edildiği iddiasına ilişkindir.*

Sincan F Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu Disiplin Kurulu, 18 Ocak 2018 tarihinde ceza infaz kurumunda FETÖ üyesi olduğu gerekçesiyle tutuklu olan (60 yaşında ve engelli olan) başvurana, gardiyanlara yönelik tehditte bulunduğu gerekçesiyle beş gün hücre hapsi cezası vermiştir. Başvuranın karara ilişkin itirazı İnfaz Hâkimliği ve Ağır Ceza Mahkemesi tarafından reddedilmiştir.

² Avcı / Türkiye Kararı, no. 44512/19, 25 Mart 2025. <https://hudoc.echr.coe.int/tur?i=001-243164>

Başvuranın olayla ilgili bireysel başvurusu Anayasa Mahkemesi tarafından 18 Şubat 2019 tarihinde açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle kabul edilemez bulunmuştur.

Diğer yandan, başvuran infaz koruma memurlarına söylediği sözler nedeniyle 28 Şubat 2019 tarihinde, 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) 106/1 maddesi uyarınca 600 TL adli para cezası ile cezalandırılmış, sonrasında hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar verilmiştir. Başvuranın karara ilişkin itirazı reddedilmiştir.

Sözleşme'nin 2, 3 ve 6. maddelerine atıfta bulunan başvuran, disiplin cezasının ardından beş gün boyunca tecrit hücresinde tutulmasının, yaşı ve sağlık durumu nedeniyle insanlık dışı ve aşağılayıcı muamele teşkil ettiğini iddia etmiştir.

Mahkemenin Değerlendirmesi

Mahkeme, başvuranın hücrede tutulduğu 5 günlük sürenin kısalığı, hücrenin yeterli fiziki koşullara sahip olması ve disiplin cezasının infazını başvuranın ihtiyaçlarına uygun hale getirmek için yerel makamlar tarafından yapılan düzenlemeleri (damadının aynı hücreye yerleştirilmesi, hücresinin ihtiyaçlarına uyarlanması, hücresinde hareket edebilmesi, ziyaretçi kabul edebildiği için cezaevinde belirli bir hareket kabiliyetine sahip olması ve günde en az bir saat egzersiz alanını kullanabilmesi) göz önünde bulundurarak, başvuranın beş günlük hücre hapsi sırasında yaşadığı zorlukların Sözleşme'nin 3. maddesinin gerektirdiği ciddiyet eşiğine ulaşmadığı kanaatine varmıştır. Mahkeme anılan gerekçelerle başvurunun açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle kabul edilemez olduğuna karar vermiştir.

2

ADİL YARGILANMA HAKKI

3. Federice / Fransa³ Kararı

Öz: *Başvuru, başvuranın istinaf mahkemesi önündeki ceza yargılaması sırasında cam bir kabin içerisinde tutulması nedeniyle, Sözleşme'nin 6 §§ 1, 2 ve 3 (b) maddelerinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamında savunma için gerekli zaman ve kolaylığa sahip olma hakkı ile masumiyet karinesi ilkesinin ihlâl edildiği iddiasına ilişkindir.*

Başvuran, hakkında suç örgütü kapsamında adam öldürme ve suç işlemek amacıyla bir örgüt kapsamında biraraya gelme suçlarından yürütülen kovuşturma sonucunda Ağır Ceza Mahkemesince 27 Ocak 2017 tarihinde otuz yıl hapis cezasına mahkûm edilmiştir. Başvuran söz konusu mahkûmiyet kararına karşı istinaf kanun yoluna başvurmuştur. İstinaf incelemesi duruşmalı olarak yapılmış ve duruşmalar sırasında başvuran Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun 318. maddesine uygun olarak, cam bir kabin içerisinde bulundurulmuştur. Söz konusu cam kabin tavanı olmayan, 3,68 metre uzunluğunda ve 2,47 metre genişliğinde camlı bir muhafazadır. Söz konusu cam kabinde başvuranın avukatlarıyla iletişim kurmasını sağlayan ve dışarıdan belge geçişini sağlayan özel bölmeler yer almaktadır. Ayrıca cam kabinde başvuranın sesinin duruşma salonunda duyulmasını sağlayan mikrofon ve duruşma salondaki diğer mikrofonların (başkanın ve tarafların mikrofonları) aldığı sesi cam kabin içerisine yayınlayan bir hoparlör de bulunmaktadır. Başvuran birkaç duruşmaya bu şekilde katıldıktan sonra sorgulanmasından bir gün önceki duruşmada işitme güçlüğü yaşadığını belirterek cam kabin dışarısına çıkarılarak sanık kürsüsünden duruşmaya katılma talebinde bulunmuştur. Başvuranın talebi yerel mahkeme tarafından reddedilmiş ve başvuran cam kabin içerisinde sorgulanmıştır. Yapılan yargılama sonunda başvuranın üzerine atılı suçlardan otuz yıl hapis cezası ile cezalandırılmasına karar verilmiş ve verilen karar Yargıtay'ca onanmıştır.

Başvuran, cam kabin dışarısına çıkarılması talebinin reddedilmesi nedeniyle Sözleşme'nin 6 § 3 (b) maddesinde güvence altına alınan savunma için gerekli zaman ve kolaylığa sahip olma hakkı ile 6 § 2 maddesi kapsamındaki masumiyet karinesi ilkesinin ihlâl edildiğini ileri sürerek Mahkemeye başvurmuştur.

Mahkemenin Değerlendirmesi

a) Sözleşme'nin 6 § 3 (b) maddesi kapsamındaki savunma için yeterli zaman ve kolaylığa sahip olma hakkı yönünden:

Mahkeme başvuranın cam kabine yerleştirilmesinin avukatlarıyla yaptığı görüşmelerin kalitesini etkilediğini iddia etmediğini, dolayısıyla cam kabinde görünmenin kendisinin konsantre olma yeteneğini etkilemiş olsa bile, ilgili kişiye yargılama boyunca gerekli hukuki

³Federice / Fransa Kararı, no. 52302/19, 03 Nisan 2025. <https://hudoc.echr.coe.int/tur?i=001-242531>

yardım sağlandığını belirtmiştir. Mahkeme başvuranın istinaf duruşmalarına katıldığını ve mahkemece kişiliğine ilişkin sorular sorulmasına rağmen iddia ettiği fiziksel işitme engeli hakkında mahkemeyi bilgilendirmediğini, bu konuyu ilk defa sorgulanmasından bir gün önce dile getirdiğini belirtmiştir. Mahkeme ayrıca başvuranın iddia ettiği işitme engelini niteliğini ve bu engelliliğin yöneltilen soruları anlama yeteneğini ne ölçüde etkilediğini ayrıntılı olarak açıklamadığını, ayrıca buna dair tıbbi bir belge de sunmadığını belirtmiştir. Mahkeme ilaveten cam kabin içerisinde bulunan teknik donanım sayesinde başvuranın avukatları ile mahkemede iletişim kurma ve yapılan işlemleri takip etme imkânına sahip olduğunu belirtmiştir. Sonuç olarak Mahkeme, başvuranın kendisine yöneltilen soruları yanıtlayabilecek ve avukatlarıyla gizli bir şekilde iletişim kurabilecek konumda olduğunu belirterek başvuranın talebini reddeden yerel mahkeme kararının yeterli gerekçe içerdiği sonucuna vararak başvuranın şikâyetinin açıkça dayanaktan yoksun olması nedeniyle kabul edilmez olduğuna karar vermiştir.

b) Sözleşme'nin 6 § 2 maddesi kapsamındaki masumiyet karinesinin ihlâl edildiği iddiası yönünden:

Mahkeme tavanı olmayan, yeterince geniş ve donanımlı bir cam kabinin, metal kafeslerin itici görünümüne sahip olmadığını ve başvuranın aşağılayıcı faktörlerin somut olayda bulunduğu dair bir iddiasının bulunmadığını (örneğin köpekler tarafından çevrelenmiş olmak veya cam kabinde sürekli fotoğraflanmak gibi) belirtmiştir. Mahkeme başvuranın birkaç duruşma yapıldıktan sonra istinaf davasının sonunda cam kabin dışarısına çıkarılma talebinde bulunduğunu vurgulamıştır. Mahkeme başvuranın cam bir kabinde tutulmasının kendisi hakkında yerel mahkeme nezdinde olumsuz bir imaj oluşturma olasılığı bulunduğu dair mahkemeye objektif nedenler ileri sürmediğini, ayrıca işitme engeliyle ilgili iddialarını da kanıtlamadığını belirtmiştir. Mahkeme, yerel mahkemece başvuranın yıllardır firari olması ve suçlandığı eylemlerin şiddet içeren nitelikte olması nedeniyle güvenliğin sağlanması için bu bölmeye yerleştirilmesinin gerekli olduğuna karar verildiğini vurgulamıştır. Mahkeme ayrıca, başvuranın cam kabin içerisinde serbestçe dolaşabilme ve avukatlarıyla tam bir gizlilik içinde iletişim kurabilme imkânının sağlandığının altını çizmiştir. Sonuç olarak Mahkeme başvuranın cam bir kabin içerisinde sorgulanmasının masumiyet karinesi hakkını ihlâl edecek nitelikte olmadığına karar vererek Sözleşme'nin 6 § 2 maddesinin ihlâl edilmediğine karar vermiştir.

4. *Işıldak / Türkiye⁴ Kararı*

Öz: *Başvuru, 23 Temmuz 2016 tarihli Resmî Gazete’de yayımlanan 6723 sayılı Kanunun yürürlüğe girmesiyle birlikte başvuranın Danıştay üyeliği görevinin kendiliğinden sona ermesine ilişkin olarak yargı yoluna başvurma imkânının olmaması nedeniyle adil yargılanma hakkının ihlâl edildiğine ilişkindir.*

Başvuru, 1 Temmuz 2016 tarihinde kabul edilen ve 23 Temmuz 2016 tarihinde Resmî Gazete’de yayımlanan 6723 sayılı Kanunun yürürlüğe girmesiyle başvuranın, hâkimlik mesleğini sürdürme hakkı saklı kalmak üzere, Danıştay üyeliği görevinin kendiliğinden sona ermesi ile ilgilidir. Hâkimler ve Savcılar Kurulu (HSK) Genel Kurulu 6723 sayılı Kanun ile görevi sona eren Yargıtay ve Danıştay üyeleri arasından yaptığı seçimde, görevi sona erdirilenlerin bir kısmını 25.7.2016 tarihinde yeniden Yargıtay ve Danıştay üyesi olarak seçmiştir. Başvuran, HSK tarafından yeniden Danıştay üyesi olarak seçilmemiştir.

Öte yandan; FETÖ/PDY ile irtibatlı ve iltisaklı olduğundan bahisle 24.08.2016 tarihinde HSK tarafından başvuranın hâkimlik mesleğine son verilmiştir.

Başvuran, 6723 sayılı Kanun ile görev süresinin sona erdirilmesine karşı Anayasa Mahkemesi’ne bireysel başvuruda bulunmamıştır.

Başvuran, 23 Temmuz 2016 tarihli Resmî Gazete’de yayımlanan 6723 sayılı Kanunun yürürlüğe girmesiyle birlikte Danıştay üyeliği görevinin kendiliğinden sona ermesine ilişkin olarak yargı yoluna başvurma imkânının olmaması nedeniyle adil yargılanma hakkının ihlâl edildiğinden şikâyetçi olmuştur.

Mahkemenin Değerlendirmesi

Mahkemeye göre, 1 Şubat 2022 tarihinden önce yürürlükte olan altı aylık süre, nihai iç hukuk kararının bir nüshasının tebliğ edildiği tarihte veya başvuran için etkili bir hukuk yolunun bulunmadığı hallerde, şikâyet edilen eylem veya tedbirlerin tarihinden veya bu eylem veya tedbirlerin başvuran üzerindeki etkisi veya başvurana verdiği zarardan haberdar olduğu tarihten itibaren işlemeye başlar. Bu süre, ayların gerçek süresine bakılmaksızın, altı takvim ayı sonra sona erer.

Diğer yandan, Mahkeme mevcut başvuruda, ilgili tarihte halen geçerli olan altı aylık sürenin, 6723 sayılı Kanun’un 23 Temmuz 2016 tarihinde Resmi Gazete’de yayımlanmasından itibaren işlemeye başladığına ve dolayısıyla 23 Ocak 2017 tarihinde sona erdiğine ancak mevcut başvurunun Mahkeme’ye 24 Ocak 2017 tarihinde, yani altı aylık sürenin dolmasından

⁴Işıldak / Türkiye Kararı, no. 15534/17, 25 Mart 2025. <https://hudoc.echr.coe.int/tur/?i=001-243163>

sonra yapıldığına işaret etmiş ve bu nedenle, mevcut başvurunun zamanaşımına uğradığını ve bu nedenle Sözleşme'nin 35 §§ 1 ve 4. maddeleri uyarınca reddedilmesi gerektiğini belirtmiştir.

Açıklanan nedenlerle, Mahkeme, oybirliğiyle, başvurunun kabul edilemez olduğuna karar vermiştir.

5. Gündüz / Türkiye⁵ Kararı

Öz: Başvuru, yerel mahkemelerin başvuranın mahkûmiyetine dair verdikleri kararlarda yeterli gerekçe belirtmemeleri nedeniyle adil yargılanma hakkı kapsamında gerekçeli karar hakkının ihlâl edildiğine ilişkindir.

Başvuran, 7 Aralık 2015 tarihinde İstanbul'un Fatih ilçesindeki Şehzade Camisi yanında bulunan 50. Yıl Sarayhanesi Parkında meydana gelen patlama üzerine başlatılan soruşturma kapsamında, olayın faillerinden olduğu iddiasıyla gözaltına alınıp tutuklanmıştır.

Başvuran, bahse konu olayla ilgili, İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesince yargılanmış ve silahlı terör örgütüne üye olmamakla birlikte örgüt adına suç işleme suçundan 3 yıl 1 ay 15 gün hapis cezasıyla, tehlikeli maddelerin izinsiz olarak bulundurulması suçundan 6 yıl 11 ay 10 gün hapis cezası ve 27.760 TL adli para cezasıyla, genel güvenliğinin kasten tehlikeye sokulması suçundan 1 yıl 3 ay hapis cezası ile cezalandırılmasına karar verilmiştir. Karar, İstinaf ve Yargıtay incelemesinden geçerek kesinleşmiştir.

AYM, başvuranın başvurusuna ilişkin verdiği kararında, adil yargılanma hakkı kapsamındaki gerekçeli karar hakkının ihlâl edildiğine ve kararın bir örneğinin gerekçeli karar hakkının ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmak üzere İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesine gönderilmesine karar vermiştir.

Yeniden yapılan yargılama sonucunda başvuranın tahliyesine ve üzerine atılı suçlardan beraatine karar verilmiş ve karar kesinleşmiştir.

Başvuran, Sözleşme'nin 6. maddesi uyarınca, yerel mahkemelerin, Türk Ceza Kanunu'nun 220 § 6 maddesi ile bağlantılı olarak 314 § 2 maddesi uyarınca kendisini mahkûm etme kararları için yeterli gerekçe sunmadıklarından bahisle, aleyhindeki ceza yargılamasında adil yargılanma hakkı kapsamında gerekçeli karar hakkının ihlâl edildiğinden şikâyet etmiştir.

Mahkemenin Değerlendirmesi

AİHM, bir kimsenin, beraat ettiği yargılamalar sırasında meydana geldiğini iddia ettiği 6. Madde kapsamındaki adil yargılanma hakkı ihlalleri nedeniyle mağdur olduğunu öne süremeyeceğini hatırlatmıştır.

⁵Gündüz / Türkiye Kararı, no. 3473/19, 29 Nisan 2025. <https://hudoc.echr.coe.int/tur?i=001-243474>

Başvuranın gerekçeli karar hakkının ihlal edildiğine ve ihlalin sonuçlarının ortadan kaldırılması için başvuranın yeniden yargılanmasına karar veren Anayasa Mahkemesinin içtihadına dikkat çeken AİHM, yerel mahkemece söz konusu karardan sonra başvuranın serbest bırakıldığını ve atılı suçlardan beraatine hükmedildiğini not etmiştir.

Bu sebeplerle AİHM, ikincilik ilkesini de göz önüne alarak, başvuranın gerekçeli karar hakkı kapsamında mağdur sıfatının ortadan kalktığını belirterek, bu nedenle AİHS md 35/3 uyarınca başvurunun *ratione personae* – *kişi bakımından uyumsuzluk* sebebiyle kabul edilemez olduğuna karar vermiştir.

3

ÖZEL VE AİLE HAYATINA SAYGI HAKKI

6. Yakar ve diğerleri / Türkiye⁶ Kararı

Öz: Başvuru, başvuranların 1938 yılında öldürüldüklerini ve akrabaları olduğunu iddia ettikleri kişilerin gömüldükleri toplu mezardan çıkarılması, kimlik tespitlerinin yapılması ve naaşlarının dini törenlerine uygun olarak defnedilmesi taleplerinin reddedilmesinin özel hayata ve aile hayatına saygı hakkını ihlâl ettiğine ilişkindir.

Başvuranlar, 9 Eylül 2011 tarihinde Erzincan Cumhuriyet Başsavcılığına yaptıkları başvuruda, akrabaları olduğunu ileri sürdükleri kişilerin toplu mezarının açılması, kimlik tespitlerinin yapılması ve kendi dini inanışlarına göre defnedilmesi talebinde bulunmuşlardır.

Başsavcılık, iddia edilen olayların, "soykırım" veya "insanlığa karşı suç" teşkil etmediğini, 1926 tarihli Türk Ceza Kanunu'na göre "kasten adam öldürme" olarak nitelendirilebileceğini, bu durumda iddia edilen suçun zamanaşımına uğradığını belirterek söz konusu talepleri reddetmiştir.

Başvuranların karara karşı yaptığı itiraz Tunceli Ağır Ceza Mahkemesi tarafından reddedilmiştir.

Başvuranlar, adli makamların ileri sürdükleri iddialarla ilgili olarak herhangi bir soruşturma yürütmediklerini, yalnızca ilgili mevzuat gereğince zamanaşımı süresini uyguladıklarını belirterek Sözleşme'nin 6. ve 13. maddelerinin ihlâl edildiğini ileri sürmüşlerdir.

Başvuranlar ayrıca, akrabaları olduğunu iddia ettikleri kişilerin kendi inançlarına göre defnedilmesi taleplerinin reddedilmesi sebebiyle Sözleşme'nin 9. maddesi kapsamında din özgürlüklerinin ihlâl edildiğinden şikâyetçi olmuştur.

Mahkemenin Değerlendirmesi

AİHM, öncelikle, bazı başvuranların başvurularının kayıttan düşürülmesini talep ettiklerini not etmiştir.

Mahkeme, devamında başvuranların tüm şikâyetlerinin Sözleşme'nin 8. maddesi kapsamında incelenmesini uygun görmüştür.

Mahkeme, yaptığı incelemede, başvuranların 1593 sayılı Umumi Hıfzıssıhha Kanunu, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu ve 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nda bulunan etnik iç hukuk yollarına başvurmadıklarını kaydetmiştir.

Mahkeme sonuç olarak, bazı başvuranlar bakımından başvurunun kayıttan düşürülmesine, diğer başvuranlar bakımından ise Sözleşme'nin 35 §§ 1 ve 4. maddeleri uyarınca başvurunun iç hukuk yollarının tüketilmediği gerekçesiyle kabul edilemez olduğuna karar vermiştir.

⁶ Yakar ve diğerleri / Türkiye Kararı, no. 38338/12, 25 Mart 2025. <https://hudoc.echr.coe.int/tur/?i=001-243162>

4

İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ

7. *Backović / Sırbistan*⁷ no.2 Kararı

Öz: Başvuru, avukat olan başvuranın yerel mahkemeye sunduğu dilekçede yer alan ifadeler nedeniyle para cezası alması nedeniyle Sözleşme'nin 10. maddesinin ihlâl edildiği iddiasına ilişkindir.

Sombor Bölge Mahkemesi 2008 yılında aralarında avukat olan başvuran da dâhil olmak üzere on beş kişinin belediye meclis üyeliğinin sona ermesine karar vermiştir. Anayasa Mahkemesi 2011 yılında söz konusu kararın başvuran ve diğer kişilerin seçim haklarını ihlâl ettiğine ve İdare Mahkemesinin otuz gün içinde kararı değiştirmesine karar vermiştir.

İdare Mahkemesi Anayasa Mahkemesi kararı doğrultusunda kararı değiştirdikten sonra başvuran 2012 yılında kendi adına ve ilgili diğer kişilerin temsilcisi olarak Sombor Belediyesi'nden kararın uygulanmasını talep etmiştir. Tek yargıçlı bir yargılamayla İlk Derece Mahkemesi, İdare Mahkemesi'nin kararının İcra Usul Kanunu uyarınca icra edilebilir bir ilam olmadığı gerekçesiyle talebi reddetmiştir.

Mart 2012'te başvuran bu karara itirazda bulunmuş ve dilekçesinde şu ifadelere yer vermiştir:

“

... (İdare Mahkemesi ve kararına ilişkin olarak) ilk derece mahkemesinin tespiti, daha fazla yorum yapmaya değmeyecek derecede büyük bir saçmalaktır. İster kötü niyetle yazılmış olsun ... ister bilgi eksikliği nedeniyle, böyle bir karar ve gerekçesi, Sırbistan'ın iddia ettiği gibi hukukun üstünlüğü ile nitelendirilen bir Devlette profesyonel bir yargının eylemleriyle bağdaşmaz.

İdare Mahkemesi'nin hem statüsüne hem de uzmanlığına meydan okumak (nereden geldiği göz önünde bulundurulduğunda) üzücü olmasa da ... komik olurdu. ...”

İlk Derece Mahkemesi bunun üzerinde başvurana yaklaşık 910 avro tutarında para cezası vermiştir. Kararın gerekçesinde, mahkeme, itirazın içeriğinin mahkemeyi, ilk derece hâkimlerini ve davaya bakan hâkimi aşağılamaya yönelik olduğunu belirtmiştir.

Başvuranın yapmış olduğu itirazı inceleyen bir başka İlk Derece Mahkemesi önceki mahkemenin gerekçelerini tekrarlamış ve para cezasını yaklaşık 425 avroya indirerek itirazı kısmen reddetmiştir. Anayasa Mahkemesi de 2016 yılında ifade özgürlüğü ile başkalarının haklarının ve itibarının korunması arasındaki dengeye atıf yaparak başvuranın söz konusu cezaya dair başvurusunu reddetmiştir. Başvuran 2012 yılından sonra Sırbistan Adalet Bakan Yardımcısı olarak görev yapmıştır.

⁷ Backović / Sırbistan Kararı, no. 47600/17, 08 Nisan 2025. <https://hudoc.echr.coe.int/tur?i=001-242634>

Mahkemenin Değerlendirmesi

Mahkeme öncelikle adaletin yerine gelmesinde avukatların rolünün hayati bir öneme sahip olduğunu hatırlatarak, müvekkillerinin menfaatlerini savunmakla yükümlü olduklarından mahkemelerde kullandıkları argümanlara ilişkin olarak belirli bir serbestlik sağlanması gerektiğini tekrarlamıştır. Bu doğrultuda mahkeme başvuranın yalnızca kendisi adına değil ayrıca diğer ilgili kişilerin temsilcisi olarak hareket ettiğine dikkat çekmiştir.

Mahkeme yerel mahkemelerin başvuranın ifadelerini hakaret olarak değerlendirdiklerini, başvuranın ifade özgürlüğü hakkını incelediklerini ve bu hakkın mahkemelere ve hâkimlere hakaret etmeyi içermediğini tespit ettiklerini gözlemlemiştir.

Başvuranın ifadelerini küçümseyici ve küstah bulan Mahkeme, bu beyanların yalnızca ilgili kararın gerekçesini ve ilgili hâkimin yargılamayı yürütme biçimini eleştirmekle kalmadığını, aynı zamanda, mahkemeyi ve davayı bakan hâkimin deneyimini, uzmanlığını ve mesleki kapasitesini küçümsemek anlamına geldiğini ve hâkimin cahil ve yetersiz olduğunu ima ettiğini ifade etmiştir. Mahkeme özellikle başvuranın bu tür bir dil kullanmadan da kararın gerekçesine itiraz edebileceğini vurgulamıştır. Mahkeme ayrıca kullanılan dili anlama ve takdir etme konusunda yerel mahkemelerin değerlendirmesinin daha isabetli olacağını belirtmiştir.

Mahkeme ayrıca para cezasının kendisine hakaret edilen hâkim tarafından verilmiş olmasına yönelik şikâyete ilişkin olarak, başvuranın bu karara karşı şikâyet hakkının olduğunu ve şikâyet ettiğini tespit etmiştir.

Mahkeme ayrıca müdahalenin orantılılığına ilişkin değerlendirmesinde verilen 425 avro tutarındaki para cezasının başvuranın mesleğini icra etme hakkı üzerinde herhangi bir sonuç doğurmadığını ve bu bedeli aşırı bulmadığını belirtmiştir.

Mahkeme sonuç olarak ulusal makamların ifadeleri anlama ve takdir etme konusunda Mahkemeden daha iyi konumda olduklarına ve takdir marjına dikkat çekerek yerel mahkemelerin gerekçelerini ilgili ve yeterli, başvurana verilen para cezasını izlenen meşru amaç olan yargının otoritesini korumakla orantılı olduğunu ve dolayısıyla müdahalenin “*demokratik bir toplumda gerekli*” olduğunu değerlendirmiştir.

İki yargıcın muhalif kaldığı kararda, ikiye karşı beş oyla Sözleşme'nin 10. maddesinin ihlâl edilmediğine karar verilmiştir.

8. Tergek / Türkiye⁸ Kararı

Öz: *Başvuru, ceza infaz kurumunda olan başvurana yakınları tarafından posta yoluyla gönderilen internet çıktılarının başvurana teslim edilmemesi nedeniyle Sözleşme'nin 10. maddesinde güvence altına alınan ifade özgürlüğü hakkının ihlâl edildiği iddiasına ilişkindir.*

Olay tarihinde mahpus olan başvurana ilk olarak, kız kardeşi tarafından 31 sayfa internet çıktısı içeren mektup gönderilmiş, ceza infaz kurumu idaresi sakıncalı bularak mektup ve ekinin başvurana teslim edilmemesine karar vermiştir. Başvuranın İnfaz Hâkimliğine yaptığı itiraz kabul edilerek, söz konusu mektup ve ekleri başvurana teslim edilmiştir.

İkinci olarak, farklı bir tarihte başvurana eşi tarafından 61 internet çıktısı doküman, bir sayfalık el yazısı not ve dört resim içeren mektup gönderilmiştir.

Ceza infaz kurumu idaresi el yazısı not ve resimlerin başvurana verilmesine internet çıktısı dökümanların ise başvurana teslim edilmemesine karar vermiştir.

Başvuranın İnfaz Hâkimliği ve Ağır Ceza Mahkemesine yapmış olduğu itiraz reddedilmiştir.

AYM de başvuruyu kabul edilemez bulmuştur.

AYM kabul edilemezlik kararında, *Diyadin Akdemir* içtihadına (başvuru no. 2015/9562, 4 Nisan 2018) atıfta bulunmuştur. Bu kararda AYM özetle; fotokopi ile çoğaltılan belgelerin, “*sürelili ve süresiz yayınları*” kapsayan 5275 sayılı Kanun'un 62. maddesi kapsamına girmediğini ve bu nedenle fotokopi şeklindeki belgelere sürelili ve süresiz yayınlarla aynı denetim kriterlerinin uygulanmasının cezaevi idarelerine ve derece mahkemelerine makul olmayan bir yük getireceğini ayrıca potansiyel olarak telif hakkı sorunlarına yol açabileceğini tespit etmiştir.

Başvuran ilk mektup ve eklerinin geç teslim edilmesi, ikinci mektup ve eklerinin ise kendisine teslim edilmemesi nedeniyle Sözleşme'nin 8. maddesi kapsamında özel ve aile hayatına saygı hakkının ihlâl edildiğinden şikâyetçi olmuştur.

Mahkemenin Değerlendirmesi

AİHM, başvuranın şikâyetlerinin Sözleşme'nin 10. maddesi kapsamında incelenmesini uygun görmüştür.

Mahkeme, ilk mektup bakımından yaptığı incelemede başvuranın mağdur statüsünü kaybettiğine karar vermiştir. Bu nedenle başvurunun bu kısmınının 34. ve 35. maddelerin 3 (a) ve 4. fıkraları uyarınca reddedilmesine karar vermiştir.

AİHM, ikinci mektup bakımından yaptığı incelemede, internet çıktısı veya fotokopi şeklindeki dökümanların incelenmesinin cezaevi personelinin görevlerini yerine getirmelerini

⁸ Tergek / Türkiye Kararı, no. 39631/20, 29 Nisan 2025. <https://hudoc.echr.coe.int/tur?i=001-242860>

engelleyebileceğini ve Anayasa Mahkemesi de dâhil olmak üzere ulusal makamlara/mahkemelere aşırı yük getirebileceğini kabul etmiştir.

AİHM, ayrıca, çıktılar veya fotokopiler ile resmi olarak yayınlanmış kitaplar veya süreli yayınlar arasındaki en büyük farklardan birinin; kitapların veya süreli yayınların, yasal standartlara uyumu sağlamak için genellikle önce kapsamlı incelemelerden ve düzenleyici kontrollerden geçmiş olması olduğunu belirtmiştir. Buna karşılık, mahpuslara gönderilen çıktılar ve fotokopilerin bu tür bir yayın öncesi incelemeden yoksun olduğunu ve bu nedenle cezaevi ortamının güvenliği ve düzeni için riskler oluşturacağını tespit etmiştir. Mahkeme ayrıca benzer hususların cezaevi yetkililerinin kararlarına da yansıtıldığını belirtmiştir.

Mahkeme, mahpusların yayınları elde etmek için kullanabilecekleri çeşitli yolları bulunduğunu da belirtmiş ve başvuranın bilgi ve fikir alma özgürlüğü hakkının, kendisine posta yoluyla gönderilen çıktı şeklindeki materyale erişememesi nedeniyle orantısız bir şekilde kısıtlandığının düşünülmemeyeceğini tespit etmiştir. Mahkeme, tüm cezaevi hizmetlerinin etkin bir şekilde işlenmesini sağlamak amacıyla, ulusal makamların mahpusların fotokopi veya çıktı şeklindeki belgeleri elde etme biçimini düzenlemesinin makul olduğunu vurgulamıştır. Mahkeme ayrıca, Anayasa Mahkemesi'nin bu konudaki görüşünün yerine kendi görüşünü koymak için mevcut davada hiçbir neden görmediğini belirtmiştir.

Sonuç olarak, Mahkeme, başvurana gönderilen çıktı şeklindeki belgelere el konulmasının Sözleşme'nin 10. maddesinin ihlâlini oluşturmadığına karar vermiştir.

5

MÜLKİYET HAKKI

9. Radelić / Hırvatistan⁹ Kararı

Öz: Başvuru, suç gelirlerinin bir şirket tarafından elde edildiği ancak şirketin iflas etmesi ve varlığının sona ermesi nedeniyle şirketin tek hissedarı ve yöneticisinin malvarlığının bir kısmının müsadere edilmesi nedeniyle Sözleşme 'ye Ek 1 No'lu Protokolü'nün 1.maddesi nazarında koruma altına alınan mülkiyet hakkının ihlâl edildiği iddiasına ilişkindir.

Başvuran, bir limited şirketin tek hissedarı ve yöneticisiyken söz konusu şirketin 2010 yılında iflası açıklanmış ve 2011 yılında varlığına son verilmiştir. Savcılık aynı yıl, dolandırıcılık suçlamasıyla başvuran hakkında ceza davası açmıştır. Ceza yargılamaları sonucunda başvuran atılı suçtan mahkûm edilmiş ve başvuranın malvarlığından, suç gelirlerine tekabül eden miktar müsadere edilmiştir. Başvuran, yöneticisi ve tek hissedarı olduğu şirket adına işlenen dolandırıcılık suçu nedeniyle, doğrudan kendisine ait olmayan ancak şirketin elde ettiği haksız kazançlar sebebiyle malvarlığına el konulmasının mülkiyet hakkının ihlal ettiğini iddia etmiştir.

Mahkemenin Değerlendirmesi

Mahkeme, başvuranın mülkiyet hakkına bir müdahale olduğunu kabul ederek başvuruyu yasalılık kriteri altında incelemiştir. Mevcut başvuruda yerel mahkemeler, suç gelirlerinin şirkete ait olduğunu tespit etmelerine rağmen, şirketin artık var olmaması nedeniyle bu gelirleri başvurandan tahsil etmiştir. Ancak Mahkeme'nin tespitlerine göre Hırvat Ceza Kanunu'nda, suç gelirlerinin başka biri adına elde edildiği durumlarda, bu gelirlerin failden alınmasına izin veren açık bir hüküm bulunmamaktadır. Yerleşik içtihat da bu tür bir uygulamaya karşıdır. Yalnızca şirketin ortadan kalkmış olması nedeniyle bu gelirlerin başvurandan alınmasına karar verildiği anlaşılmaktadır. Mahkemeler, bu durumu gerekçelendirmek için Ticaret Şirketleri Kanunu'nda yer alan bir tazminat hükmüne başvurmuştur. Ancak, bu hükmün ceza davalarında suç gelirlerine el konulması bağlamında kullanıldığına dair içtihatla bir örnek sunulamamıştır.

Mahkeme, böyle bir hukuki yorumun başvuran açısından öngörülebilir olmadığını ve mülkiyet hakkına yapılan müdahalenin "yasallık" şartını taşımadığını belirterek, başvuranın mülkiyet hakkının ihlâl edildiğine karar vermiştir.

⁹ Radelić / Hırvatistan Kararı, no. 12432/22, 13 Mayıs 2025. <https://hudoc.echr.coe.int/tur?i=001-243081>

6

EĞİTİM HAKKI

10. Taşdemir / Türkiye¹⁰ Kararı

Öz: *Başvuru, başvuranın, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 2. maddesi uyarınca, üniversiteden atılması ve söz konusu tarihte yürürlükte olan iç hukuk uyarınca başka bir yükseköğretim kurumuna kayıt yaptıramaması şikâyetiyle ilgilidir.*

Başvuran hakkında, Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde lisans eğitiminin son yılında iken, 2006 yılında düzenlenen Nevruz kutlamalarına katıldığı ve PKK'nın gençlik yapılanması YÖGEH ile bağlantılı faaliyetlerde bulunduğu iddiasıyla disiplin soruşturması başlatılmış ve akabinde üniversite ile ilişkisi kesilmiştir.

Başvuran, Sivas İdare Mahkemesi'nde, kendisini üniversiteden ihraç eden kararın iptali ve tazminat ödenmesi talebiyle dava açmıştır. İdare Mahkemesi, önündeki davanın bu davaların sonucuyla bağlantılı olduğunu göz önünde bulundurarak, Erzurum Ağır Ceza Mahkemesi'nin başvuran aleyhindeki cezai suçlamalarla ilgili kararını vermesine kadar yargılamayı durdurmuştur. İdare Mahkemesi, Erzurum Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararına atıfta bulunarak başvuranın üniversiteden ilişkisinin kesilmesine neden olan aynı eylemler nedeniyle TCK'nun 314 § 2 ve 215. maddeleri uyarınca mahkûm edildiğini kaydetmiştir. Mahkeme ayrıca, başvuranın terör örgütü üyeliğinden hüküm giymiş olması nedeniyle, Disiplin Yönetmeliği'nin 10(e) maddesi uyarınca üniversiteden ihraç edilmesinin hukuka uygun olduğuna karar vermiş ve davanın reddine karar vermiştir.

Başvuran, İdare Mahkemesi'nin kararına itirazı, kararın usul ve hukuka uygun olduğu gerekçesiyle Danıştay tarafından reddedilmiştir.

AYM ise başvurana 2006-2011 yılları arasında üniversiteye kayıt yasağının uygulandığını, ancak 2011'de bu engelin kalktığını, sonrasında başvuranın tekrar eğitimine devam edebildiğini ve bu nedenle müdahalenin orantılı olduğunu belirtmiştir.

Öte yandan Hükümetin verdiği bilgilere göre, başvuran 2008'deki yasal düzenleme ile tekrar üniversiteye dönmüş ve 2010 yılında mezun olmuştur. Ayrıca, 2016 sonrası çeşitli üniversite programlarına kayıt yaptırmış ancak bu programları tamamlamamıştır.

Başvuran, AİHM önündeki bireysel başvurusunda, üniversiteden atılması ve olay tarihinde yürürlükte olan düzenlemelere göre başka bir yükseköğretim kurumuna kayıt yaptıramamasının Sözleşme'nin 1 No.lu Protokolü'nün 2. maddesini ihlâl ettiğini ileri sürmüştür.

¹⁰ Taşdemir / Türkiye Kararı, no. 79549/16, 25 Mart 2025. <https://hudoc.echr.coe.int/tur?i=001-243161>

Mahkemenin Değerlendirmesi

Mahkeme, başvuranın başvuru formunda 2006'dan 2011'e kadar eğitim hakkından mahrum bırakıldığını iddia etmesine rağmen, 2547 sayılı Kanun'un geçici 56. maddesi uyarınca üniversiteye yeniden kaydolduğunu ve 2010 yılında eğitimini tamamladığını açıklamadığını kaydetmiştir.

Mahkeme ayrıca, başvuranın Anayasa Mahkemesi'ne yaptığı başvuruda da bu bilgileri açıklamadığını ve mahkemenin değerlendirmesini, başvuranın beş yıllık bir süre boyunca eğitim hakkından mahrum bırakıldığı şeklindeki hatalı öncül üzerinden yürütmesine neden olduğunu gözlemlemiştir.

Anayasa Mahkemesi, başvuranın şikâyetini incelerken, başvuranın üniversiteden atılması ve bunun sonuçları ile ulaşılmak istenen amaç, yani disiplinin korunması ve diğer öğrencilerin güvenliğinin sağlanması arasındaki orantılılığa odaklanmıştır. Bu noktada, 2547 sayılı Kanun'un 54(g) maddesini dikkate almıştır; söz konusu madde, 2006 yılında başvurana verilen disiplin cezasının bir sonucu olan okuldan atılmanın ardından herhangi bir yükseköğretim kurumuna kayıt yaptırmayı yasaklamıştır. Mahkeme sonuca varırken, söz konusu hükmün daha sonra iptal edilmesine ve başvuranın yükseköğretime yeniden kaydolma fırsatına özellikle vurgu yapmıştır.

Bu nedenle Mahkeme, başvuranın eğitim hakkından mahrum bırakıldığı gerçek sürenin, yerel makamlar tarafından yapılan değerlendirmede belirleyici bir faktör olduğu kanaatiyle, başvuran tarafından sunulan yanıltıcı bilgilerin bir sonucu olarak, yerel makamların değerlendirmesinin zorunlu olarak yanlış bir olgusal önermeye dayandığını tespit etmiştir.

Mahkeme, kendisinden kasıtlı olarak gizlenen bilgilerin davanın özüne ilişkin olduğunu, başvuranın Mahkeme'nin davanın gerçekleri hakkında tam bilgi sahibi olmasını kasıtlı olarak engellediğini ve bu davranışın Sözleşme'nin 34. maddesinde öngörülen bireysel başvuru hakkının amacına aykırı olduğunu tespit etmek için yeterli olduğunu belirterek başvuru hakkının kötüye kullanılması nedeniyle başvuruyu oybirliğiyle kabul edilemez bulmuştur.

11. Özdemir / Türkiye¹¹ Kararı

Öz: *Başvuru, başvuranın, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 2. maddesi uyarınca, üniversiteden atılması ve söz konusu tarihte yürürlükte olan iç hukuk uyarınca başka bir yükseköğretim kurumuna kayıt yaptıramaması şikâyetiyle ilgilidir.*

Başvuran, 2013 yılında ABD'de bulunan Kuzey Amerikan Üniversitesinde başladığı lisans eğitimine 2016 yılında Strayer Üniversitesi'ne yatay geçiş yaparak devam etmiş ve 2017

¹¹ Özdemir / Türkiye Kararı, no. 31083/21, 25 Mart 2025. <https://hudoc.echr.coe.int/tur?i=001-243165>

yılında mezun olmuştur. Başvuran, YÖK'ten denklik başvurusunda bulunmuş, bu başvurusu kredilerinin %70'inden fazlasının tarafından tanınmayan bir üniversiteden alınmış olması nedeniyle reddedilmiştir.

Başvuranın Ankara İdare Mahkemesinde red işleminin iptali için açtığı dava diğer hususların yanı sıra, eğitimine başladığı sırada Kuzey Amerikan Üniversitesinin YÖK tarafından tanındığını ve daha sonraki bir tarihte tanınan üniversiteler listesinden çıkarıldığını iddia etmiştir. İdare Mahkemesi tarafından davasının reddedilmesi üzerine başvuran Bölge İdare Mahkemesine istinaf yoluna başvurmuştur. Başvuranın istinaf başvurusunun da reddi üzerine AYM'ye eğitim hakkının ihlâl edildiğini iddiasıyla başvurmuştur.

AYM, Anayasa'da belirtilen hak ve özgürlüklere herhangi bir müdahalede bulunulmadığına karar vermiştir.

Başvuran, denklik belgesi için yaptığı başvurunun reddedilmesi nedeniyle Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 2. maddesinin ihlâl edildiğinden şikâyetçi olmuş ve eğitimine başladığı sırada Kuzey Amerikan Üniversitesi'nin YÖK tarafından tanındığını iddia etmiştir.

Mahkemenin Değerlendirmesi

Mahkeme, başvuranın adı geçen üniversitenin Türk makamlarınca tanındığına ilişkin yeterli kanıt sunamadığını, buna karşılık Türk tarafının, Yükseköğretim Kurulu (YÖK) tarafından söz konusu Kuzey Amerikan Üniversitesinin tanınmadığına dair sunduğu delillerin yeterli olduğunu tespit etmiştir.

Mahkeme, ulusal mevzuatın YÖK tarafından tanınmayan bir üniversiteden tanınan bir üniversiteye geçiş halinde, mezuniyet için gerekli kredilerin en az %70'inin tanınan üniversiteden alınması şartını aradığını ancak başvuranın bu kriteri karşılamadığını belirterek başvuranın eğitim hakkının ihlâl edildiğine ilişkin başvurusunu açıkça dayanaktan yoksun bulmuştur. Mahkeme, başvurunun oybirliğiyle kabul edilemez olduğuna karar vermiştir.

İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı

Milli Müdafaa Cad. No: 8 Bakanlıklar Kızılay/ANKARA

T: 0 (312) 549 59 05 F: 0 (312) 549 59 27

e-mail: inhak@adalet.gov.tr